

ת"פ 34174/02/11 - מדינת ישראל נגד מאור מליאנקר, יוסף דהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 34174-02-11 מדינת ישראל נ' מליאנקר ואח'

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

המאשימה מדינת ישראל ע"י המחלקה לחקירות שוטרים

נגד

הנאשמים 1. מאור מליאנקר

2. יוסף דהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד

נאשם מס' 1 וב"כ עו"ד שאול עזרא

נאשם מס' 2 וב"כ עו"ד דוד הלוי

גזר דין

רקע

1. הנאשמים הורשעו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") בצירוף סעיף 380 לחוק העונשין. נאשם 1 הורשע גם בעבירות של חבלה חמורה ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיפים 333 ו-244 לחוק העונשין (בהתאמה).

2. כתב האישום מגולל את מסכת האירועים בעטיים הורשעו הנאשמים. על פי האישום הראשון, ביום 12.11.09 בשעה 19:15 לערך, במסגרת סיור מבצעי שערך הנאשם 1 בשער האשפות בירושלים, פגש בעמרו נתשה (להלן: "**המתלונן**"), שעבר במקום בדרכו לביתו. הנאשם ביקש מהמתלונן, כי יציג בפניו תעודה מזהה, וכי יוציא את תכולת כיסיו לשם בדיקה. המתלונן נעתר לבקשתו של הנאשם והתלווה אליו לרכב המשטרה שעמד בסמוך. לאחר שהתגלע ויכוח בין הנאשם 1 ובין המתלונן על רקע רצונו של הנאשם לבצע חיפוש במקום לא מוצנע בגוף המתלונן, הוביל הנאשם את המתלונן אל מאחורי הרכב המשטרה והורה לו לסובב את פניו לכיוון ארון חשמל שהיה במקום. המתלונן נעתר לבקשת הנאשם. במהלך עריכת החיפוש, חש המתלונן אי נעימות מעצם הקרבה שנוצרה בין גוף הנאשם לגופו, וסובב את ראשו על מנת להלין בפני הנאשם על אופן החיפוש וביקש את פרטי הנאשם. בתגובה, נגח הנאשם בפניו של המתלונן, כאשר מעוצמת המכה נפל המתלונן על ברכיו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלונן שבר בחלק הקדמי של אפו. המתלונן הודיע לנאשם כי בכוונתו להגיש תלונה על מעשיו, והנאשם בתגובה

הודיע למתלונן על מעצרו וכבל את ידיו באזיקים. בהמשך, דיווח הנאשם על מעצר המתלונן בגין תקיפת שוטר ורשם דו"ח פעולה בו תיאור שקרי של האירוע, לפיו המתלונן הוא אשר נגח בפניו של הנאשם. הנאשם חזר על אותה גרסה שקרית בפני חוקר המשטרה, בודעו כי מדובר בידיעה כוזבת וכי במעשיו הוא מכשיל חקירה פלילית.

3. על פי עובדות האיטום השני, ביום 17.11.09, בשעה 20:30 לערך, במסגרת מילוי תפקידם, פגשו הנאשמים במוחתאסב מוכתדא (להלן: "מתלונן 2") בשער האריות של העיר העתיקה, בעודו הולך לכיוון בית הקברות הצפוני, הנמצא בסמוך לשער. הנאשמים הלכו אחר מתלונן 2, ובהגיעו למדרגות המובילות לבית הקברות ביקש אחד הנאשמים כי מתלונן 2 יציג בפניהם תעודה מזהה. בין הצדדים התגלע ויכוח על רקע סירובו של מתלונן 2 להציג את תעודת הזהות, תוך שהוא מבקש שלא יצעקו עליו וכי ידברו אליו בשפה נאותה. בתגובה לדבריו, אחזו בידיו של המתלונן 2 והחלו גוררים אותו למקום חשוך, בטענה כי בכוותם לערוך חיפוש בכליו. הנאשמים התעלמו מבקשת המתלונן לבצע את החיפוש בתחנת המשטרה הקרובה. לאחר שהחל מתלונן 2 לחשוד בכוונת הנאשמים, פנה אליהם וביקש אותם שלא יפעילו נגדו כוח, כיוון שהוא יכול ללכת בכוחות עצמו. הנאשמים הרפו את אחיזתם ממתלונן 2, אשר החל בורח אל עבר תחנת המשטרה. הנאשמים רדפו אחר מתלונן 2, תפסו אותו בידיו וגררו אותו חזרה לבית הקברות. בהגיעם לשם, החלו הנאשמים מכים את מתלונן 2 בבעיטות ומכות בחלקי גופו השונים ובאגרוף לפניו. בנוסף, היכו הנאשמים את מתלונן באמצעות אלה בגבו ובמותנו, כאשר אחד מהם תופס את מתלונן בידיו והשני מכה אותו. הנאשמים עשו כן בעוד מתלונן 2 זועק לעזרה ומבקש כי יחדלו ממעשיהם. השניים עזבו את המקום כשהם מותירים את מתלונן 2 שרוע על קרקע וחבול. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו למתלונן פצעי שריטה ודימומים תת עוריים באף, דימומים תת עוריים זוגיים בגב (בצורת פסי רכבת), פצע שפשוף בשכמה ימין, דימומים תת עוריים במותן עם פצע שפשוף בצורה גיאומטרית, דימומים תת עוריים בזרוע ימנית, דימום תת עורי בזרוע השמאלית, ופצע שפשוף בברך השמאלית.

4. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תעתור להטיל על נאשם 1 עונש של 6 חודשי מאסר אשר ירצו בעבודות שירות ופיצוי משמעותי למתלוננים, ועל נאשם 2 תבקש המאשימה להטיל עונש של 2 חודשי מאסר אשר ירצו בעבודות שירות ופיצוי למתלונן 2. על פי המוסכם בין הצדדים ב"כ הנאשמים יהיו חופשיים בטיעוניהם הן בשאלת ההרשעה והן בשאלת העונש.

תסקירי שירות מבחן

5. מתסקיר שירות מבחן שהוגש בעניינו של נאשם 1 עולה כי מדובר בבחור בן 25, נשוי ומצפה ללידת ילדו ראשון. לדברי הנאשם הוא מתגורר כיום יחד עם אשתו בבית אמו והוא מסייע בידי אמו לפרוע חובות שונים שצברה. עוד הוסיף הנאשם כי מעצרו בגין תיק זה, הביא לתחילתה של מתיחות בין הוריו והם התגרשו לאחר 25 שנות נישואים.

קצינת המבחן ציינה כי הנאשם ביקש להתגייס למשמר הגבול מתוך כוונה לשרת שירות משמעותי כחייל סדיר וכן מתוך כוונה להמשיך לאחר מכן לשרת בשורות במשטרה. עוד עולה מהתסקיר כי בעקבות כתב האיטום הורחק

נאשם 1 מהמשטרה והוצב לשרת כחייל מנהלה בחיל רפואה בבסיס הקריה. בתעודת שחרורו הוגדרה התנהגותו כ"טובה מאוד".

נאשם 1 הודה בביצוע העבירות והביע צער על תגובותיו לסיטואציות אליהם נקלע. נאשם 1 מבין כי מעשיו פגעו באזרחים באופן בלתי מידתי. נאשם 1 הסביר לקצינת המבחן כי בתקופת ביצוע העבירות הלך הרוח אשר שרר שידר מסר של שמירת חיי החיילים ביחידה מבלי לשים לב לסגנון השירות שמוגש לאזרחים. קצינת המבחן ציינה כי על אף שהנאשם הסביר כי בבסיס פנייתו אל המתלוננים עמדה מוטיבציה עניינית הקשורה במילוי תפקידו היה ניכר כי הנאשם מבין כי מעשיו ביטאו יחס אלים ומתעמר שלא לצורך, אשר פגע בתדמית המדינה בכלל ובמשמר הגבול בפרט.

הנאשם תיאר בפני קצינת המבחן תחושת שבר ובושה ממעצרו ומפרסום תמונתו אזוק, וכי הוא חש השפלה מהרחקתו מכל תפקיד במשמר הגבול.

קצינת המבחן ציינה כי נאשם 1 שגה ביכולת לאזן בין הצורך להפגין יחס תקיף ונחוש אל מול אוכלוסייה אשר לא אחת עוינת ותוקפנית לבין הצורך להגיש שירות נדיב ומנומס בהיותו עובד ציבור.

עוד ציינה קצינת המבחן כי נאשם 1 נעדר עבר פלילי ומאז ביצוע העבירות מושא תיק זה עברו למעלה מארבע שנים בהם לא ביצע הנאשם כל עבירה פלילית. נאשם 1 הביע בפני קצינת המבחן את חששו מכך שהרשעתו עלולה לחבל בהזדמנויות תעסוקתיות בעתיד לרבות בעבודה בעלת אופי ביטחוני.

קצינת המבחן סברה כי הסיכון להישנות מעורבותו של נאשם 1 באירועים אלימים היא נמוכה וכי גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות, העדר עבר פלילי ותפקודו היציב היום מהווים אינדיקציה להמלצתה לבטל את הרשעתו. לדידה ניתן לחדד את אחריותו לעבירות באמצעות הטלת שירות לתועלת הציבור בהקף של 160 שעות.

6. מתסקיר בעניינו של נאשם 2 עולה כי הוא רווק בן 24, המתגורר בשכירות ברמת גן. נאשם 2 סיפר כי הוריו חזרו בתשובה ומנהלים אורח חיים דתי, לדבריו הוריו נקטו בגישת חינוך נוקשה אשר התקשתה לתת מענה לצרכיו ולקשיים שעלו במהלך בגרותו.

נאשם 2 סיפר לקצינת המבחן כי בילדותו סבל מקשיי קשב וריכוז ומקשיים בהבנת הנקרא וביכולת הביטוי. לדבריו על רקע תחושות תסכול ממצבו גילה אימפולסיביות ובעיות התנהגות ובהיותו בן 17 נפלט ממערכת החינוך. בהמשך התגייס והחל לנהל אורח חיים חילוני.

נאשם 2 הביע צער בפני קצינת המבחן על כך שהועבר מתפקידו בעקבות העבירה מושא תיק זה, וכן ציין בפניה כי שאף להמשיך בשירות קבע במשטרה. הנאשם ציין בפני קצינת המבחן כי מאז שחרורו הוא שומר על רצף

תעסוקתי וכי כיום בבעלותו עסק שליחויות בו מועסק אחד מאחיו. הנאשם הביע חשש כבד כי לו ישלח למאסר אף אם בעבודות שירות, הוא עלול לאבד את העסק שבנה, אשר מהווה עבורו גורם משמעותי המספק לו יציבות תעסוקתית וכלכלית.

הנאשם מסר לקצינת המבחן כי הרקע לביצוע העבירה הוא תחושת המתח שנוצרה כתוצאה במגע עם אוכלוסייה העשויה להוות סיכון ביטחוני. לדבריו באותה עת לא סבר כי התנהגותו היתה חריגה, אולם כיום במבט לאחור הוא מסוגל להבין כי התנהגותו האלימה היתה מוגזמת והביע חרטה על מעשיו.

קצינת המבחן התרשמה כי הרקע המשפחתי ממנו הגיע נאשם 2 וגדילתו בצל חסכים חומריים ורגשיים ובהעדר דמויות הוריות תומכות ומכוונות, הם אלה אשר הובילו אותו לביצוע העבירות. קצינת המבחן סברה כי התנהגות זו מלמדת על חוסר הבשלות שאפיינה את הנאשם באותה עת ועל נטייתו לאימפולסיביות. יחד עם זאת, התרשמה קצינת המבחן כי לנאשם כוחות להתמודד, שכן על אף קשייו הצליח להתמיד בלימודיו ובשירותו הצבאי ואף כיום הוא משקיע את כוחו בביסוס עסק בבעלותו ושואף לנהל אורח חיים תקין. משכך סברה קצינת המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינה נמוכה.

עם זאת סברה קצינת המבחן כי יש חשיבות בשילוב נאשם 2 במסגרת סמכותית אשר תעזור לו לעבד את קשייו ותסייע לו לרכוש כלים להתמודדות במצבי דחק, ללא אלימות. על אף שהנאשם תאר את עצמו בפני קצינת המבחן כאדם בוגר ושקול אשר אינו זקוק להתערבות טיפולית בתחום האלימות, הביע נאשם 2 נכונות להשתלב בטיפול מטעם שירות המבחן על מנת לשפר את שליטתו העצמית. קצינת מבחן ציינה כי נכונות זו, נובעת בין היתר גם ממוטיבציה חיצונית להקלה בעונשו.

בהתחשב בכל אלה המליצה קצינת המבחן על העמדתו של נאשם 2 במבחן למשך שנה בנוסף להטלת עונש מוחשי, חינוכי והולם של 160 שעות שירות לתועלת הציבור אשר יאפשר לנאשם מחד לשמור על רצף תעסוקתי כחלק מהליך שיקומו ומאידך יהווה עונש של עשייה ותרומה לחברה. קצינת המבחן המליצה שלא להרשיע את הנאשם בדין, זאת לאור גילו הצעיר, היעדר הרשעות קודמות וכן על מנת שלא לחסום בפניו אפשרויות להתפתח בתפקודו ולא להעמיק את הפגיעה בדימויו העצמי.

טיעוני הצדדים לעונש

7. בטיעונו, ציין ב"כ המאשימה כי העבירות בהן הורשעו הנאשמים הן חמורות, כאשר עיקרון ההלימה מחייב הטלת ענישה משמעותית ומרתיעה, שיהא בה כדי לשקף את חומרת המעשים. העובדה, כי הנאשמים ביצעו את העבירות תוך כדי מילוי תפקידם מהווה נסיבה לחומרה בעניין הנדון, בפרט בשים לב לפערי הכוחות בין הנאשמים לבין קורבנותיהם, בני המיעוטים. במעשיהם, מעלו הנאשמים באמון הציבור ובתפקידם כשליחי הציבור וכנציגי המשטרה, רמסו את חוקי המדינה ופגעו במערכת אכיפת החוק.

ב"כ המאשימה הדגיש כי בעת שהמאשימה גיבשה את עמדתה העונשית, היא שקלה את מכלול השיקולים

לקולא, לרבות חלופי הזמן ותפקודם התקין של הנאשמים לאורך הזמן. יחד עם זאת, הדגיש כי אין בנסיבות אלה כדי להוביל לביטולה של הרשעת הנאשמים במקרה הנדון.

בעניינו של נאשם 1 ציין ב"כ המאשימה כי מהתסקיר לא עולה פגיעה קונקרטיה בתעסוקת הנאשם אם יורשע בדין, ובעניינו של נאשם 2 מסר ב"כ המאשימה כי הוא עוסק בעבודת שליחויות, ואין בהרשעה כדי לפגוע בה. זאת ועוד, הנאשם נמנע מליטול אחריות מלאה למעשיו, והתסקיר מציין כי הלה משליך חלק מהאחריות על הנאשם 1, וכי שיתוף הפעולה עם שירות המבחן נועד כדי לזכות בהקלה בעונשו, הא ותו לא.

ב"כ המאשימה, עתר להטלת העונש המקסימלי במסגרת הסדר הטיעון וסבר כי העונש המתאים לנאשם 1 הוא 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ופיצוי כספי מוחשי לשני המתלוננים. לגבי הנאשם 2 סבר ב"כ המאשימה כי העונש המתאים הוא 2 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ופיצוי למתלונן.

טיעוני ב"כ נאשם 1

8. ב"כ נאשם 1 טען כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם כי הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי יקר, כמו כן הוא נטל אחריות למעשיו והביע חרטה עליהם. הנאשם ביצע את העבירות בשנת 2009, כאשר במרוצת הזמן הנאשם חזר בתשובה התחתן והקים משפחה. מאז אותו מקרה, לא היה הנאשם מעורב באירועים פליליים נוספים ובעקבות האירוע, הודח הנאשם מתפקידו כלוחם מג"ב.

ב"כ הנאשם טען כי אומנם הנאשם ביצע את העבירות במסגרת תפקידו, ברם הוא סבור כי יש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, אשר תפקידו היה כרוך באינטראקציה שוטפת מול אוכלוסייה עוינת, שההתנהלות מולה אינה פשוטה. זאת ועוד, העבירות לא בוצעו כלפי מי שהנאשם היה אמון על ביטחונו, וגם בכך יש לראות כנסיבה לקולא. לדידו המשטרה היא זו נושאת באשמה לאירוע, לאחר ששלחה את הנאשמים לסמטאות העיר העתיקה להתעמת עם בני המיעוטים.

לדבריו הנאשם מעוניין להתגייס למשטרת ישראל, ולכן ההרשעה במקרה הנדון תעמוד לו לרועץ. בנסיבות אלו, טען, כי יש לאמץ את המלצת תסקיר שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם ולהשית עליו 160 שעות שירות לתועלת הציבור.

טיעוני ב"כ נאשם 2

9. גם ב"כ נאשם 2 מבקש בטיעונו לאמץ את המלצת תסקיר שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם. ב"כ נאשם 2 הדגיש כי המאשימה הסכימה כי ב"כ הנאשמים יטענו הן לעניין ההרשעה והן לעניין העונש כך שבנסיבות אלו, אין נפקות לקביעת מתחמי הענישה במקרה הנדון. לדידו יש להבחין בין ביצוע עבירות על ידי שוטר ותיק, שלהן ממד חומרה שונה מזה שיש לייחס לשוטר צעיר, כדוגמת הנאשם, שכן ככל ששוטרים צעירים יותר, גובר הסיכוי שהיו מעורבים באירועים אלימים. הנאשם נקלע לסיטואציה האלימה

לאחר שהמתלונן סירב להציג בפניו תעודת זהות, ולאחר שהמתלונן ניסה להימלט מידי השוטרים. המתלונן, למעשה, התגרה בשוטרים, עורר חשד לסכנה ביטחונית ולפיכך לשוטרים הייתה הסמכות להפעיל כוח סביר, כאשר החריגה הייתה לעניין האופן בו הופעל הכוח. כמו כן טען ב"כ הנאשם 2 לאפליה בין שוטרי חובה לחיילים, שכן לו היו הנאשמים חיילים היו נדונים למחבוש בסמוך לאירוע, לא היה נגרם להם עינוי דין ממושך ולא היה נותר כתם של רישום פלילי בעיניים.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם בחר להתגייס לצה"ל חרף פטור שהיה לו כתלמיד ישיבה, ובעקבות האירוע עזב הנאשם את מג"ב. לאחר שירותו פתח עסק לשליחויות ועבודות השירות יפגעו בשגרת עבודתו. בראי עתידו העסקי של הנאשם ומפאת חלוף הזמן, טען ב"כ הנאשם כי יש להימנע מהרשעת הנאשם, ולהשית עליו שירות לתועלת הציבור.

10. אשתו של נאשם 1 העידה בבית המשפט וסיפרה כי היא נשואה לנאשם 1 כשנה ומאז הם חזרו בתשובה. האישה סיפרה כי היא חולה בסוכרת מגיל 4.5 וכי נאשם 1 תומך בה ונחוץ לה שכן היא נמצאת בחודשי הריון מתקדמים והנאשם הוא המפרנס היחיד. האישה הוסיפה כי הם מתגוררים בבית אמו של נאשם 1.

11. הנאשמים ביקשו לשאת דברים בבית המשפט.

א. נאשם 1 בדברו האחרון, ציין כי נטל אחריות על המעשים המיוחסים לו, הביע חרטה עליהם וטען כי פעל בלהט הרגע. לדידו, מהיום בו נעצר חלה תפנית משמעותית בחייו והוא נישא ועומד לפני לידת ילדו הראשון, הוא המפרנס היחיד של משפחתו ואף מסייע לאמו ולאחיו. עוד טען, כי ברצונו להתגייס למשטרה, וכי הרשעתו בדין תסתום את הגולל על כך.

ב. נאשם 2 בדברו האחרון ציין, כי במהלך שירותו הצבאי נחשף לתקריות לא פשוטות שהביאוהו להיות דרוך בתפקידו ולפעול מתוך פחד. לאחר שהמתלונן נמלט מידיהם התביישו הנאשמים לחזור לפלוגה ולומר שברח להם אדם. לדידו, הוא שילם את המחיר בגין מעשיו וברצונו לנהל אורח חיים נורמטיבי.

מתחם העונש ההולם

12. בעפ"ג(י-ם) 30554-11-13 זקן נגד בית המכס והמע"מ (ניתן 5.2.14) נקבע כי גם כאשר מדובר בהסדר טווח על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם. גישה אחרת ניתן למצוא בת"פ(י-ם) 27505-06-12 מדינת ישראל נ' בן אבו חארתייה (טרם פורסם).

13. בית המשפט העליון קבע בע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.12.13), כי אכן אין זהות בין טווח ענישה מוסכם בהסדר טיעון לבין מתחם ענישה, שכן טווח הענישה המוסכם בהסדר טיעון הוא

תוצאה של מיצוי כח המיקוח של כל אחד מהצדדים להליך, בשים לב לכלל נסיבות התיק, ולכן הוא משקף בעיקר את האינטרסים המיידים של שני הצדדים, לעומת מתחם הענישה ההולם המשקף קביעות נורמטיביות של בית המשפט. בית המשפט העליון ציין כי לא תמיד תתקיים זהות בין השיקולים המובילים להסדר טיעון לבין שיקולים הקובעים את מתחם העונש ההולם. בית המשפט העליון הדגיש כי רק במקרים בהם יש ספק אם ההסדר עומד במבחני האיזון, מצווה בית המשפט לקבוע הן את מתחם הענישה ואת העונש בתוך המתחם שהיה נקבע אלמלא היה הסדר, על פי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במקרה שבפני החלטתי לקבוע מתחמים לעבירות שכן נוכח נסיבות ביצוע העבירות קיים ספק אם ההסדר עומד במבחני האיזון.

14. על פי סעיף 40 ב' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

15. הערך המוגן בבסיס עבירות אלה הוא הגנה על שלמות גופו של אדם, טוהר המידות בשירות הציבורי, שמירה על שלטון החוק והגנה על שמה הטוב של מדינת ישראל ומשטרת ישראל.

16. בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ובאישום הראשון מדובר באירוע שביצע נאשם 1 במסגרת תפקידו, בשעת מלוי תפקידו עת ערך חיפוש על המתלונן. אין מדובר באירוע מתוכנן או בהתעללות בעובר אורח ללא סיבה, אלא התלהטות יצרים בעקבות הערת המתלונן במהלך החיפוש. תגובת הנאשם חרגה מכל פרופורציה הוא נגח בפניו של המתלונן וגרם לו לשבר באפו, מדובר בחבלה חמורה שגרמה לו נזק חמור ובהמשך הוא הגדיל לעשות כאשר רשם דוח פעולה שיקרי לפיו המתלונן הוא שנגח בו. לא בכדי קבע המחוקק לצד עבירת החבלה החמורה עונש מקסימום של עד שבע שנות מאסר וזוהי עבירת האלימות החמורה ביותר הנדונה בבית המשפט השלום, ולכן מצטרפת עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

בנסיבות אלה אני סבורה כי מתחם העונש ההולם הוא בין מספר חודשי מאסר ועד ל-18 חודשי מאסר.

17. אשר לאישום השני אף אירוע זה בוצע תוך כדי מלוי תפקידים של הנאשמים, עת ביקשו מהמתלונן להציג בפניהם את תעודת הזהות שלו. הנאשמים אף סברו כי המתלונן נמלט מפניהם ואלו הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה. לאחר שתפסו הנאשמים את המתלונן הנאשמים איבדו כל רסן, הפליאו במתלונן את מכותיהם, שעה שהוא זועק לעזרה ושרוע על הקרקע, האחד אוחז בו בעוד שהשני מכה והם אף נעזרו לשם התקיפה באלה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למלונן חבלות בכל חלקי גופו. העונש הקבוע לצד העבירה נשואת אישום זה הוא עד שש שנות מאסר שכן המחוקק ראה בחומרה חבירה יחד של שניים או יותר לתקוף אדם אחר. במעשי הנאשמים יש משום התאכזרות כלפי המתלונן, ניצול מעמדם כשוטרים והם השתמשו בנשק קר והיכו אותו בכל חלקי גופו תוך שהם גורמים לו לחבלות משמעותיות. יחד עם

זאת אין מדובר באירוע מתוכנן.

18. בנסיבות אלה אני סבורה כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם 1

19. למרות גילו הצעיר של הנאשם, אינני יכולה לקבל את המלצת שירות המבחן, שכן שירות המבחן נותן דגש להיבט האישי של הנאשם, בעוד שעל בית המשפט לשקול גם שיקולי גמול, הגנה על הציבור והרתעה בבואו לגזור את דינו של הנאשם. מכאן שבשל חומרת מעשיו של הנאשם, החזרה על המעשים ובהעדר פגיעה ספציפית בנאשם, שכן מלבד רצון להתגייס לכוחות הביטחון, לא צוינה כל פגיעה קונקרטיית בנאשם כתוצאה מהרשעתו, לפיכך החלטתי להותיר על כנה את הרשעת נאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

20. כמו כן לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, וזאת נוכח חומרת העבירות והעובדה כי הנאשם חזר על המעשים בשתי הזדמנויות שונות, בהפרש של חמישה ימים.

21. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 י"א לחוק ובמסגרת זו אתן את הדעת לנסיבות כדלהלן:

א. גילו הצעיר של הנאשם, הנאשם היה בן 21 בעת ביצוע העבירות.

ב. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם, כאשר רעייתו מסרה כי הנאשם הוא המפרנס היחיד של משפחתו, שכן היא חולה במחלת הסוכרת, והוא עומד להפוך לאב בקרוב והוא אף מסייע לאמו ולאחיותיו.

ג. נטילת אחריות של הנאשם למעשיו.

ד. תרומתו של הנאשם לחברה, אשר התנדב שרת במשטרת ישראל במסגרת שירותו הצבאי. גם לאחר המעשים השלים את שירותו הצבאי והתנהגותו הוגדרה כטובה מאוד.

ה. הנאשם נעדר עבר פלילי.

22. בהתאם לסעיף 40 ו' ו-40 ז' לחוק, על בית המשפט לשקול שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים.

נראה שבמקרה זה יש לתת דגש על הצורך בהרתעת הרבים, שכן מטבע הדברים יש קושי רב בחשיפת מעשים מסוג זה, והפגיעה שהם גורמים לתדמית המשטרה ולמדינת ישראל היא רבה.

23. העונש הראוי בשל מעשים מסוג זה הוא **מאסר מאחורי סורג ובריח**, יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהנסיבות המיוחדות של מקרה זה אשר הובילו את שירות המבחן להמליץ על כך שהנאשם לא יורשע וקיטל עליו עונש של שרות לתועלת הציבור. לכך מצטרף חלופ הזמן של למעלה מ-4 שנים ממועד ביצוע העבירות, האפליה הקיימת בין שוטרי חובה לבין חיילים במדיניות העמדה לדין, לקיחת האחיות, החיסכון המשמעותי בזמן השיפוטי והשינוי אותו עבר הנאשם ונסיבותיו האישיות, אשר על כן החלטתי שלא למצות עמו את הדין, לכבד את הסדר הטיעון למרות שהוא מקל אף ברף העליון של הטווח ולפיכך אני גוזרת על הנאשם עונש כולל כדלהלן:

א. 5 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות במשטרת פתח תקווה, בתאריך שיקבע על ידי הממונה בתוך 30 יום.

ב. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום על כל עבירת אלימות או עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ג. פיצוי לע"ת 12 בסך 7,500 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.14.

ד. פיצוי לע"ת 7 בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים החל מיום 1.7.14.

העונש המתאים לנאשם 2

24. כמו בעניינו של נאשם 1 מצאתי כי גם בעניינו של נאשם 2 אינני יכולה לקבל את המלצת שירות המבחן, שכן בשל חומרת מעשיו ובהעדר פגיעה ספציפית בנאשם, שכן שירות המבחן ציין כי לנאשם תגרם "רק" פגיעה בדימויו העצמי כתוצאה מהרשעתו, ולא תגרם פגיעה לחברה אותה הקים, החלטתי להותיר על כנה את הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסות לו בכתב האישום.

25. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 י"א לחוק ובמסגרת זו אתן את הדעת לנסיבות כדלהלן:

א. גילו הצעיר של הנאשם, הנאשם היה בגיר צעיר כבן 20 בעת ביצוע העבירות. ר' ע"פ 7781/12 **פלוני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.6.13) שם התייחס בהרחבה כב' השופט

ג'ובראן כי באשר לקבוצת ה"בגירים הצעירים" יש לתת משקל משמעותי יותר לשיקולי שיקום.

ב. הפגיעה של העונש בנאשם, אשר הקים בעשר אצבעותיו עסק בו הוא משקיע את מרצו ומשתכר למחייתו.

ג. נטילת אחריות של הנאשם למעשיו.

ד. תרומתו של הנאשם לחברה, אשר התנדב לשרת במשטרת ישראל במסגרת שירותו הצבאי.

ה. הנאשם נעדר עבר פלילי.

26. בהתאם לסעיף 40 ו' ו-40 ז' לחוק, על בית המשפט לשקול שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. כפי שציינתי בעניינו של נאשם 1, נראה שבמקרה זה יש לתת דגש על הצורך בהרתעת הרבים, שכן מטבע הדברים יש קושי רב בחשיפת מעשים מסוג זה, והפגיעה שהם גורמים לתדמית המשטרה ומדינת ישראל היא רבה.

27. העונש הראוי בשל מעשים מסוג זה הוא מאסר, יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהנסיבות המיוחדות של מקרה זה אשר הובילו את שירות המבחן להמליץ על כך שהנאשם לא יורשע וכי יוטל עליו עונש של שרות לתועלת הציבור ומבחן. לכך מצטרף חלופי הזמן של למעלה מ-4 שנים ממועד ביצוע העבירות, האפליה הקיימת בין שוטרי חובה לבין חיילים במדיניות העמדה לדין, לקיחת האחריות, החיסכון המשמעותי בזמן השיפוטי ונסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר על כן החלטתי שלא למצות עמו את הדין, לכבד את הסדר הטיעון ולהטיל על הנאשם עונש ברף הנמוך של המתחם ולפיכך אני גוזרת על הנאשם עונש כולל כדלהלן:

א. חודש מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות בבית החולים מעייני הישועה, בתאריך שיקבע על ידי הממונה בתוך 30 יום.

ב. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום על כל עבירת אלימות.

ג. פיצוי לע"ת 7 בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים החל מיום 1.7.14.

28. נוכח העונש שהוטל על נאשם 2, ונוכח עמדתו של נאשם 2 בייחס למבחן, ומאחר שהוא לא עבר עבירות

במשך למעלה מארבע שנים לא מצאתי להטיל על נאשם 2 מבחן למרות המלצת שירות המבחן.

29. באחרית הדברים אציין כי למרות ששירות המבחן המליץ על ענישה דומה לנאשמים, סברתי כי קיים הבדל מהותי בין הנאשמים, שכן לנאשם 1 מיוחס אישום נוסף בו שתי עבירות חמורות, והוא חזר על מעשיו בשני מועדים שונים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ד, 15 מאי 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.